

Fiona Collins

ERKEKSİZ
1 YIL

BEYAZ BAYKUŞ: 34
ROMAN: 19

ERKEKSİZ BİR YIL // FIONA COLLINS
A YEAR OF BEING SINGLE

ORIGINALLY PUBLISHED IN THE ENGLISH LANGUAGE
BY HARPERCOLLINS PUBLISHERS LTD. UNDER THE TITLE
A YEAR OF BEING SINGLE © 2016 BY FIONA COLLINS

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yelda Cumalıoğlu
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Çevirmen: Karen Alguadiş
Editör: Özlem Küskü
Redaksiyon: Esen Güray
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Işıl Ilgıt Şimşek

Beyaz Baykuş: Şubat 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN: 978-605-311-551-9

© Beyaz Baykuş
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 - Faks: (0) 212 252 22 43
www.beyazbaykus.com
facebook.com/ beyazbaykusyayinlari
twitter.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Baykuş Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

**FIONA
COLLINS**

**ERKEKSİZ
BİR YIL**

Çevirmen: Karen Alguadiş

Önsöz

Resmi olmayan bir sözleşmeleri vardı. Sözleşme tüy kalemle parşömen kâğıdına yazılmış değildi; irikıyım bir eyalet avukatı eliyle büyük boy kâğıda da hazırlanmamıştı; hatta tükenmezka- lemle bir derginin arkasına bile çiziktirilmemişti.

Hiçbir yere kaydedilmişti. Bununla birlikte bir sözleşmeleri vardı ve şunun gibi bir şeydi:

Bağımsız kadınlardı –kendine güvenen, özerk. Ampullerini ve duman alarm cihazının pillerini değiştirebiliyor, arabalarının ön cam yıkama şişelerini doldurabiliyor, kendi çöplerini dışarı çıkartabiliyor, kendi bavullarını taşıyabiliyor, arabalarını oto yıkamaya sokabiliyor ve kavanoz kapaklarını açabiliyorlardı. Eğer yapmayı bilmedikleri bir şey çıkarsa, bir diğeri muhtemelen bildiği için, birbirlerine soruyorlardı. Ya da Google’a bakıp işlerini hallediyorlardı.

Birbirlerine duygusal destek sağlıyor ve birbirlerinin çocuğuna bakıyorlardı. Eğer biri diğere ihtiyaç duyarsa, yardıma koşuyorlardı.

Özgürdüler, güçlüydüler, hoşlarına gideni yapıyorlardı ve doğrusunun bu olduğundan emindiler.

Hiçbirinin erkeđi yoktu. Hiçbiri bir erkek istemiyordu. Hiçbirinin bir erkeđe ihtiyacı yoktu.

Ve bunu kanıtlamak için, bir yıllığına hayatlarına erkek sokmayacaklardı.

Bölüm 1: IMOGEN

Imogen avazı çıktığı kadar bağırsaydı, onu kimse duymayacaktı. Eğer çığlık atsaydı, aşağıda uğuldayan Paris trafiği sesini yutacaktı. Eğer çığlık atsaydı, kimse takmayacaktı. Hele, muhteşem otel odasının içindeki şu goril kılıklı hiç!

Koskocaman bir otelin en üst katındaki muazzam odasının küçücük balkonunda duruyordu. Parasını kendisinin ödediği bir oda. Goril kılıklının katılım payı sıfırdı. Ona göre odanın, balkonun ve bütün bu züppe Paris otel deneyiminin iyice ve mümkün olduğunca hevesle tadını çıkartmak yeterliydi. Özellikle de barının, kahvaltı büfesinin, üç şahane lokantasının ve bol seçenekli oda servisi menüsünün. Yolculuğun tamamından memnun kalmıştı. Eyfel Kulesi'nin dibinde bolca fotoğraf çeken insanlara takılmış, Blé Sucré'deki madlen kurabiyeleri zıkkımlanmış – bu arada Fransız aksanını taklit ederken ağızındaki kırıntıları saçan Pépé le Pew gibi konuşmuş... Ve Louvre'un merdivenlerini zevzekçe sırtıp dans ederek çıkmıştı... Ah, çok eğlenmişti.

Şu anda da keyfini sürmekteydi. Imogen balkon tırabzanına tutunup –“Neden? Neden kahrolası bir ezik daha?”– diye düşünerek başını semaya ve gri Paris göğüne kaldırmışken, o Chesterfield koltuğa gömülmüş, üç katlı bir *club-sandwich* daha tıki-

nıyordu. Üçgen şeklindeki her bir sandviç parçasına saplanmış kokteyl çubuğunu sinir bozucu şekilde tutuyor ve değerbilir bir kunduz gibi çubuğun çevresinden sandviçi kemiriyordu. O hafta sonu zıkkımlandığı beşinci sandviçti bu.

Bitirdiğinde, herhalde burnunu çekecek, taşaklarını kaşıyacak, geçirecek ve yetmezmiş gibi gürültüyle uzun uzun osuracaktı. Bu adam herhalde “Hayatının Aşkı” olamazdı! Hatta hayatındaki belli belirsiz *biri* bile olmamalıydı.

Tam bir alan israfıydı; tembeldi, oburdu ve iticiydi. Bu seferkiyle gerçekten aptallık etmişti. Ondandır mümkün olan en kısa zamanda kurtulmak istiyordu. Eve dönüş treninin saati gelmek bilmiyordu.

Imogen, mükemmel tırnaklarını karite yağı ile nemlendirdiği avuç içlerine batırdı ve sessiz bir çılgılık daha attı içinden.

Otuz dakika öncesinde bacaklarını şuh bir şekilde yatağa uzatmıştı. Elbisesinin uzun tül eteğini düzeltmişti. Saçlarını yastığa yaymıştı. Sadece yastık kılıfı herhalde iki yüz Avro ederdi. Süt oda ne kadardı? Tek gecesi sekiz yüz doksan beş Avro. Imogen buna degeceğini düşünmüştü. *Sex and The City*'nin son bölümündeki Carrie Bradshaw gibi... Romantik olacağını düşünmüştü. Oysa 'romantik'ten başka her şey denebilirdi olan bitene.

Tıpkı Carrie gibi, Imogen de beklemişti. Ancak Imogen, şehrin bir yerinde son moda ışık donatımıyla uğraşan Aleksandr Petrovsky'yi değil, bayağı uzun bir süredir kendini banyoya kilitleyen ve çıkacağına dair hiçbir belirti göstermeyen Dave Holgate'i bekliyordu.

Yastıktan bir kuştüyü çıkartıp yorganın içine tıktırırken *Orada ne halt ediyor?* diye düşündü. *Yirmi dakikadan fazladır içeride.*

Yatağın içinde doğruldu ve iç geçirdi. Sıkılmıştı, rahatsızdı ve bu fönlü saçlarla kendini gülünç hissetmeye başlıyordu. Kahrolası bir Rapunzel değildi o. Genç, ümit dolu, saf bir kız bile değildi; görmüş geçirmiş ve hayal kırıklığıyla dökülmüş gözyaşlarıyla lekeli birkaç tişört biriktirmiş, kırk yaşında bir kadındı.

Saçını yaptırmak gibi işlerle uğraşmayı bırakmış olmalıydı. Beş para etmez herifin teki için herhangi bir ümit beslemeyi çoktan aşmış olmalıydı.

Imogen nihayet sifonun sesini duydu ve Dave baksırıyla tuvaletten çıktı. Moral bozacak kadar şişmanlamıştı. Üç ay önce ona rastladığından beri bayağı kilo almıştı. Koca kıcını kaşıyarak balkona açılan kapının önünde durdu, Imogen bir daha içini çekti. Aman Allah, sanki adamı bu tombul hilkat garibesine çeviren *kendisiydi*. Dışarıda yenen bütün o yemeklerdi, değil mi? Her buluşmalarında. Ümitle başlayıp günbegün Dave'in oburca tıkindığı yemeklere dönüşen buluşmalar: boşuna...

Çıkmaya başladıkları ilk ay –doğrusu çok başarılı ve bol kahkahalı geçmişti– Londra'nın orta halli restoranlarına gitmişlerdi. Dave'in seçimi. İkinci ay, otel restoranlarına gitmeye başlamışlardı. Imogen'in seçimi. Hepsine uğramışlardı: Marriott, Dorchester, Landmark, Claridge's. Imogen beş yıldızlı otellerdeki restoranlara bayılırdı. Her şeylerini severdi: Sizi içeri buyur eden melon şapkalı kapı görevlilerini, mermer lobilerde tıkırdayan topuk seslerini, her daim nazik restoran çalışanlarını ve üst katlardaki otel odalarında olup biten her türlü göz kamaştırıcı şeyi – yastık üzerine bırakılan çikolataları, oda servisine sipariş veren Hollywood yıldızlarını, birbirlerini seven âşıkaları, gizli randevuları. Bir gün, bu otel restoranlarından birinde evlenme teklifi alacaktı.

Teklif eden Dave olmayacaktı, en azından ümidi bu değildi. Mandarin Oriental'deki altıncı buluşmalarında, bu adamdan bir cacık çıkmayacağını fark etmişti ama maalesef çok geçti. Yanılıcı şekilde parlak geçen ilk aylarından sonra, sevinçli bir anında enayi gibi Paris seyahatini satın almıştı. O ayın sonunda elektronik postasına gelen Dünyanın Lüks Otelleri reklamına kapılıp, temel-siz bir heyecan ve mutlulukla telefona sarılmıştı.

Dave'le ilişkisinde sebat etmeliydi. Paris vardı; ismi kahrolası bilette yazılıydı. Bu harika otel restoranlarına gitmeyi sürdürerek, Dave'in buna değmediğini anladıktan sonra bile, (gerçi midesi tersini söylüyordu) ilişkileri bir şekilde iyileşebilirdi. Dave düzelebilirdi.

Olmadı.

Imogen üç ay boyunca onunla çıktıktan ve yemek yedikten sonra, aynı derecede ve ahmakça bir iyimserlikle, Plaza Athénée otelinin romantik ortamının, onu sihirli değnekle istediği kişiye dönüştüreceğini zannetmişti.

Dönüştürmemişti.

Dave “Şimdi şu on dakikayı değerlendirmek lazım,” deyip burnunu bir daha kuvvetle çekti ve kemerini çözdü.

Kim demiş romantizm öldü diye?

Odanın öbür tarafına geçti ve kıcını koltuğa bıraktı, koltuk kolunda duran kitabı yere düşürdü ancak kaldırmak için kılını bile kıpırdatmadı. Kitap Imogen'e aitti: *Var Olmanın Dayanılmaz Hafifliği*. Imogen kitabı ortalıkta bırakarak Dave'e biraz kültür aşılacağını ummuştu. Düşük ihtimal.

Sonra da kaslı, kıllı bacaklarını uzattı. Üstteki ayağı Imogen'e doğru uzanıyordu, bir başparmağı kaygısızca havaya kalkmıştı.